

КАКЪ СЛАБИТЪ НАДВИХА СИЛНИЯ

Въ нашето село имаше много воловарчета. Едни по-голъми, други по-малки. Най-голъмъ отъ всички бѣше Владко. Той бѣше и съ нѣколко години по-възрастенъ. Бѣше и най-високъ и най-силенъ. Никой не смѣеше да се бори съ него. Владко бѣше главатаръ на всички воловарчета. Той вървѣше предъ насъ, даваше заповѣди и постоянно надуваше една свирка. Ние запирахме воловетъ по негова заповѣдь. Оставяхме неговитъ волове въ нѣкоя ливада, да се напасатъ хубаво и следъ туй ги изкарвахме.

Пасището бѣше доста голѣмо и широко. Воловетъ пасѣха свободно, а ние играехме. Понѣкога образувахме групи и се сражавихме като войници съ камъни и тояги. Владко ни гледаше и се смѣеше. Понѣкога само двама се борѣха. Владко ги насѣскваше единъ срещу други. Когато двама се сбиваха, той заставаха на страна и почваше да се смѣе. И отъ смѣхъ падаше на земята. Когато победениятъ почваше да плаче, Владко се обръщаше къмъ насъ и викаше:

— Хай дяволъ да ви вземе, ще ме уморите отъ смѣхъ!.. Добре, че не си счупихъ главата!

На следния день едно отъ враждуващитъ воловарчета успѣваше да спечели съ разни подарѣци на своя страна Владко. То вървѣше редомъ съ него и се заканваше на противника си. Владко го насърдчаваше и изваждаше отъ торбата му круши или ябълки и сладко хрускаше. Като свършеше съ торбата на едно воловарче, Владко се при-сламчваша при друго.

Така почти всѣки день ние се биехме, а Владко претърсваше торбитъ ни и лапаше, каквото намѣръше въ тѣхъ. Той бѣше голѣмъ лакомникъ и лесно не се насищаше.

Често пжти, ако нѣкое воловарче носѣше сирене, месо или хубавъ и мекъ хлѣбъ и не му даваше отъ тѣхъ, той веднага смигваше на другитъ да го набиятъ или му прогонятъ далече воловетъ. И затова получаваше редовно отъ всички ни частъ отъ дневната ни храна. Само Стоянъ не му даваше нищо, защото бѣше бедно момче и носѣше винаги само черенъ хлѣбъ. А отъ другитъ, които носѣхме сирене, Владко вземаше на половина. Бѣше ни страхъ